

Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Lâm Tiểu Ngọc Và Không Biết Xấu

Contents

Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Lâm Tiểu Ngọc Và Không Biết Xấu	1
1. Chương 1: Công Khai	1
2. Chương 2: Nhị Nguyệt Mẹ	2
3. Chương 3: Gặp Bạn Mạg	3
4. Chương 4: Phổng Vần	3
5. Chương 5: Đi Làm	4
6. Chương 6: Bị Ăn	4
7. Chương 7: Thăm Bệnh	5
8. Chương 8: Uy Hiếp	7
9. Chương 9: Họp Quý	7
10. Chương 10: Tặng Ca	8
11. Chương 11: Xin Nghỉ	9
12. Chương 12: Nhân Viên Hay Là Khách Hàng.	10
13. Chương 13: Khiến Cậu Chờ Mong! Khiến Cậu Tim Đập Vòn Vọt!	11
14. Chương 14: Anh Có Phải Thích Tôi Không.	11
15. Chương 15: Gia Hạn	12
16. Chương 16: Đêm Thất Tịch	13
17. Chương 17: Một Trăm Câu Hỏi Phụ Thê Tương Tính Khác Biệt – Thượng	14
18. Chương 18: Một Trăm Câu Hỏi Phụ Thê Tương Tính Khác Biệt – Hạ	17
19. Chương 19: Khánh Lễ Đầy Năm	20
20. Chương 20: Không Biết Xấu Hổ Ăn Đau	21
21. Chương 21: Nhị Nguyệt Ba Thoáng Cái Gật Hái	24
22. Chương 22: Bài Biểu Lộ Của Không Biết Xấu Hổ	25

Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Lâm Tiểu Ngọc Và Không Biết Xấu

Giới thiệu

Truyện Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Lâm Tiểu Ngọc Và Không Biết Xấu của tác giả Đoạn Dực Phi Tường thuộc thể loại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-hanh-phuc-cua-lam-tieu-ngoc-va-khong-biet-xau>

1. Chương 1: Công Khai

CHƯƠNG 1.CÔNG KHAI

Lâm tiểu ngọc ra một quyết định trọng đại, cậu muốn công khai! Không thì bạn trai luôn coi đây là kiểm cớ muốn cùng cậu chia tay.

Sau cơm tối, mẹ muốn thu thập bát đũa, Lâm tiểu ngọc nghiêm mặt nói: “Ba mẹ, con có chuyện rất quan trọng muốn nói với hai người.”

Nhị nguyệt mẹ: “Cái gì? Người ta còn phải bận đi xem hàn kịch đây.”

Lâm tiểu ngọc: “Kỳ thực... Kỳ thực... Kỳ thực con thích đàn ông.”

Nhị nguyệt mẹ: “Ồ.” Xoay người đi vào bếp.

Lâm tiểu ngọc , quay đầu nhìn ba, ba lật tờ báo bình tĩnh nói ra: “Lúc ra ngoài kết bạn, chú ý vệ sinh.”

Lâm tiểu ngọc rất sợ ba mẹ giả vờ trấn định, ôm đầu gối canh giữ ở ngoài cửa phòng ba mẹ, để ngừa hai lão thương tâm quá độ, sau đó nghe được chính là Nhị Nguyệt mẹ của mình xem Hàn kịch, trừ khi quảng cáo thì tiếng cười vang lên tới ba mươi phút: “Chồng à, anh mau nhìn, anh mau nhìn nam diễn viên kia, a ha ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Lâm tiểu ngọc hắc tuyến... .

() * ()

2. Chương 2: Nhị Nguyệt Mẹ

CHƯƠNG 2. NHỊ KHUYẾT MẸ

Nhị nguyệt mẹ của Lâm tiểu ngọc kỳ thực rất không thiếu hụt gì cả, còn là một người phụ nữ mạnh mẽ trong mắt mọi người, nhưng mà một mình chống lại ông chồng mặt than kia, thì làm nũng chơi xấu, cái gì cũng tới, có người nói lúc còn trẻ nhị nguyệt mẹ đi tương thân hơn mười lần, lần lần lãnh cảm, thẳng đến một ngày nào đó gặp được cha mặt than, vừa gặp đã yêu a!

Ngày hôm đó mẹ nhị nguyệt nóng rần lên, dẫn đến tiêu chảy, nằm ở trên giường lăn lộn: “Chồng ơi! Chồng à! Chồng ới

~~”

“Chuyện gì?” Cha mặt than đang ở phòng bếp nấu cháo nghe thấy tới hỏi.

“Chồng ơi... Ta muốn nôn...” Mẹ nhị nguyệt như hoa lê rơi trong mưa, “Anh nói có phải ta lại có rồi không?”

Cha mặt than: “Nga, của ai a?”

Mẹ nhị nguyệt giận dữ: “Con của anh!!!”

Lâm tiểu ngọc bưng thuốc .

Cha mặt than: “Khó trách con của em thấy con gái thì không đứng dậy được, té ra đều là bị em dọa rồi.”

Mẹ Nhị Nguyệt: “Anh đáng ghét! Ta không cần ăn thứ anh nấu, anh lăn đi mau cho ta!!!”

Cha mặt than: “Ta đây đi đổi cháo cho em.”

Mẹ Nhị Khuyết bật người đá chần: “Ồ oa oa oa oa oa oa, hai cha con các anh đều bắt nạt người, ta nếu như không ăn cái gì, ruột sẽ bị lòi ra a a a a.”

Lâm tiểu ngọc tiếp tục ...

() * ()

3. Chương 3: Gặp Bạn Mạng

CHƯƠNG 3. GẶP BẠN MẠNG

Sau khi công khai Lâm tiểu ngọc mới phát hiện, thì ra đó chỉ là một cái cớ của bạn trai, nên chia tay vẫn là chia tay... Lâm tiểu ngọc giận dữ quyết định, lên mạng kết bạn, cùng một người bạn trên mạng suôn sẻ trò chuyện hai hôm, gửi ảnh chụp đôi bên đều nghĩ cũng không tệ lắm, rồi hẹn gặp nhau ở Starbuck.

.

Tới địa điểm hẹn gặp rồi, vóc người xuất chúng của người đàn ông trên ảnh chụp kia quả nhiên đã đang đợi rồi, Lâm tiểu ngọc thầm than mình vận khí tốt, vui vẻ rạo rục chạy tới, còn chưa có mở miệng nói thì đã phát hiện người đó đang trên dưới quan sát mình, dùng sức quan sát, nhìn mình làm mình cũng thấy xấu hổ.

.

Lâm tiểu ngọc: “Xin hỏi anh đang nhìn cái gì?”

.

“Cậu!” Nam nhân vốn cực kỳ nghiêm túc, bỗng nhiên sát lại tiểu ngọc, vẻ mặt hèn mọn nhỏ giọng hỏi, “Một buổi tối bao nhiêu tiền?”

.

Lâm tiểu ngọc vùng bàn tay lên, người đó vui vẻ rạo rục hỏi: “Năm mươi?? Rẻ vậy sao ~”.

.

Lâm tiểu ngọc cho một cái tát lên mặt nam nhân: “Năm mươi em người ấy!!!!” Xoay người liền đi.

.

Nam nhân: “Này, cậu còn chưa tính tiền đó nha!!”

.

Lâm tiểu ngọc không để ý tới, lúc đi qua cái bàn nhà bên cạnh, thấy một người nam nhân dùng tạp chí che kín mặt, thể nhưng thân thể run rẩy cười đã muốn ghen rồi, tiểu ngọc âm thầm “phi” một tiếng, rồi đi...

() * ()

4. Chương 4: Phỏng Vấn

CHƯƠNG 4. PHỎNG VẤN

Lâm tiểu ngọc năm xưa xui xẻo, ông chủ không thực hiện điều khoản*, tiểu ngọc từ chức mặc kệ, nhưng mà từ chức rồi mới phát hiện... Kinh tế sa sút a, công việc khó tìm a, thật vất vả có công ty thông báo cho cậu đi phỏng vấn, nhìn công ty này tuy nhỏ, nhưng mà phúc lợi, đãi ngộ cũng không tồi, tiểu ngọc thử đi xem thể nào.

*nguyên văn: tam kim, là tiền bồi thường tổn hại, tiền trái với điều ước, tiền đặt cọc.

.
Dự phỏng vấn có hai người, một người là một phụ nữ khoảng chừng hơn 40 tuổi, một người là một anh đẹp trai gần 30 tuổi, ăn mặc tây trang khéo léo, vóc người cân xứng, mặt trông tuần tú, nói năng thận trọng, thực tại một bộ dáng tinh anh, tiểu ngốc nhìn mấy lần, góc độ tinh khiết thường thức phát ra, nuốt nuốt nước miếng.

.
Phỏng vấn đều là người nữ phỏng vấn hỏi vấn đề, người đàn ông thì ở một bên trầm mặc không nói, thẳng đến khi nữ nhân nói: “Được rồi, xin mời ngài về đợi công ty chúng tôi...” Lúc ấy, nam nhân bỗng nhiên cất tiếng cười to, cười đến mức ghé vào trên bàn dùng sức đập bàn, làm cho nữ phỏng vấn và tiểu ngốc hai mặt nhìn nhau, tiểu ngốc nghĩ thầm... Thối đời này, nhị khuyết sao nhiều thế nhỉ?

.
Thẳng đến khi tinh anh nam nhân cười mà chỉ vào mũi tiểu ngốc nói: “Cậu trai năm mươi đồng... A ha ha ha ha ha ha ha A ha ha...”

.
Tiểu ngốc rồi.

() * ()

5. Chương 5: Đi Làm

CHƯƠNG 5.ĐI LÀM

Công ty lần trước phỏng vấn gọi điện thoại thông báo tiểu ngốc đi làm, tiểu ngốc dùng sức vì mình xây dựng tâm lý: công ty lớn như vậy, sẽ không nhất định gặp phải nhị khuyết kia, hiện tại công việc không dễ tìm, hơn nữa công tay này phúc lợi tốt như vậy, trước đi làm thử xem sao. Tâm lý xây dựng xong, tiểu ngốc đến nhận việc.

.
Công ty không lớn, một cái đại sảnh đều là gian ô vuông, chỉ có một gian phòng dùng kính mờ ngăn lại, phía trên biển vàng lóng lánh có viết “Phòng chủ tịch”. Tiểu ngốc nhìn bốn phía xung quanh, yêu, thuần một sắc của mấy bà vợ a ~.

.
Điền tốt bảng khai đưa tin, tiểu ngốc cầm đi gặp BOSS mới của mình, gõ cửa đi vào, BOSS nhắc đầu lên, tiểu ngốc thoáng chốc nghĩ tới quạ đen thành đàn bay qua...

.
“Giới thiệu một chút về đồng sự mới cho mọi người, cậu trai năm mươi đồng!” Chủ tịch đại nhân rất vui a.

.
Tiểu ngốc nhin...

() * ()

6. Chương 6: Bị Ăn

CHƯƠNG 6.BỊ ĂN

Tiểu ngốc đi làm một tháng, dần dần dung nhập vào cái tập thể các bà chị bát quái này, các bà chị cảm thán: rất cục a rất cục, thần phái tới một nam nhân có thể giúp đỡ bưng đồ nặng rồi a! Tiểu ngốc .

.
Mời khách hàng đi ăn, tiểu ngọc vạn người chờ mong bị đẩy lên tuyến trước, cần chủ tịch đại nhân uống hầu như toàn bộ rượu, say đến rồi tỉnh rồi ngủ, thần chí không rõ.

.
Khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, nhìn chỗ nào cũng biết đây là khách sạn, nam nhân bên cạnh và mỗi một vị trí trên người đều đau đớn chứng tỏ... Ngày hôm qua khẳng định đã phát sinh cái chuyện tốt gì rồi.

.
Khách sạn buổi sáng, chủ tịch nào đó hoa lệ tỉnh ngủ, vùng mở mắt ra thì thấy tiểu ngọc nào đó gác ở trên cổ mình... bàn chải đánh răng...

.
Chủ tịch: “Sớm a, cậu sẵn sóc như thế muốn đánh răng giúp tôi?”

.
Tiểu ngọc: “Đánh răng cái đầu anh í, tối hôm qua anh rốt cục làm cái gì?”

.
Chủ tịch: “Lẽ nào chính cậu không nhớ rõ?”

.
Tiểu ngọc: “Nhớ kỹ tôi còn hỏi anh sao? Nói, có đúng là anh QJ* tôi không?”

*QJ: cưỡng gian

.
Chủ tịch thở dài, đẩy cái bàn chải đánh răng trên cổ ra, lướt qua tiểu ngọc đem tay trang bên cạnh cầm qua, ở trong túi tiền lục a lục, rốt cục móc ra một đồng năm mươi: “Cho cậu, nói QJ khó nghe như vậy, tối đa, chỉ là piao* 〰”.

*piao: có lẽ là phiêu chăng?

() * ()

7. Chương 7: Thăm Bệnh

CHƯƠNG 7.THĂM BỆNH

Tiểu ngọc hoa lệ nóng rần lên, tự lúc trở về ở khách sạn. Tiểu ngọc tự mình nằm ngay đơ, không đi làm, cũng không xin nghỉ.

.
Buổi tối, tiểu ngọc ngủ mơ mơ màng màng, bỗng nhiên thấy có một loại cảm giác cường đại áp bách, giãy dụa từ trong mộng tỉnh lại, quả nhiên! Một tên không biết xấu hổ đang ngồi ở bên giường nhìn cậu cười!

.
Tiểu ngọc: “Tôi KAO, anh sao lại ở chỗ này?”

.
Không biết xấu hổ: “Tôi tới thăm nhân viên!”

.
Tiểu ngọc: “Không cần anh giả bộ tốt bụng!”

.
Không biết xấu hổ: “Tôi không có giả vờ, tôi căn bản là một lòng bình yên.”

.
Tiểu ngọc: “...(＃)”

.
Tiểu ngọc: “Tôi muốn từ chức!!!”

.
Không biết xấu hổ: “Vậy cậu đem tiền trả cho tôi.”

.
Tiểu ngọc: “Tiền gì?”

.
Không biết xấu hổ: “Phí trái điều ước.”

.
Tiểu ngọc: “Tôi còn muốn kiện anh QJ tôi đây!”

.
Không biết xấu hổ: “Cậu chính là cầm phí PIAO tư của tôi, tôi sao lại tính là QJ cậu chứ?”

.
Tiểu ngọc: “(＃)”

.
Mẹ nhị nguyệt bỗng nhiên nhăn nhó nhí nhí chạy vào, vẻ mặt lóe lóe sáng hỏi: “Chủ tịch a, Audi R8 dưới kia là của ngài phải không?”

.
Không biết xấu hổ: “Vâng.”

.
Mẹ nhị nguyệt: “Tôi... Tôi có thể lái được không?”

.
Không biết xấu hổ giờ ra cái chìa khóa: “Bá mẫu cứ tự nhiên.”

.
Mẹ nhị nguyệt: “Chồng ơi! Chồng ơi! Chúng ta đi ra ngoài hóng gió đi!!!! Hai người ở nhà hảo hảo chơi đùa ~ chơi đùa cái gì đều được ~”

.
Chơi đùa cái gì đều có thể... Đều có thể... có thể... có... .

.
Tiểu ngọc: “T-T”.

() * ()

8. Chương 8: Uy Hiếp

CHƯƠNG 8.UY HIẾP

Tiểu ngốc bệnh tốt lên, tiêu cực chây lười.

.

Không biết xấu hổ: “Lâm tiểu ngốc, đem cái này đưa cho khách hàng đi.”

.

Tiểu ngốc: “ (^) ”.

.

Không biết xấu hổ: “Lâm tiểu ngốc, đem cái này tính một chút.”

.

Tiểu ngốc: “ (^) ”.

.

Không biết xấu hổ: “Lâm tiểu ngốc, cậu vào đây cho tôi.”

.

Tiểu ngốc: “ (^) ”.

.

Không biết xấu hổ: “Lâm tiểu ngốc, cậu có phải rất ao ước tôi nói rõ với mọi người rằng, cậu vì sao gọi là cậu trai năm mươi đồng không hở?”

.

Tiểu ngốc: “T_T”.

() * ()

9. Chương 9: Hợp Quý

CHƯƠNG 9.HỢP QUÝ

Công ty hợp quý, đối với tiến triển và thiếu sót của công ty quý gần đây nhất lúc thảo luận đã hiểu sâu, không biết xấu hổ đối với chuyện Lâm tiểu ngốc tiêu cực chây lười phê bình trọng điểm: “Lâm tiểu ngốc đồng học, đừng tưởng rằng cậu tiêu cực chây lười như vậy, tôi sẽ khai trừ cậu, không cần cậu giao tiền trái với điều lệ.”

.

Lâm tiểu ngốc: “ (_) ” Không sao cả, không để ý tới anh.

.

Không biết xấu hổ: “Lâm tiểu ngốc, cậu rốt cục là bất mãn điểm nào với công ty tôi, cậu có thể nói ra mà!”

.

Lâm tiểu ngốc: “”(_)#” Tôi bất mãn với anh , tôi chỉ bất mãn với anh, chính là anh kêu tôi nói ra thế nào đây!

.

Không biết xấu hổ: “Lâm tiểu ngọc đồng học, tôi sâu sắc phê bình cậu! Đừng tưởng rằng cậu bây giờ thân là chủ tịch phụ nhân, thì có thể muốn làm gì thì làm!”

.

Chủ... Chủ tịch phụ nhân?? Mọi người kinh ngạc.

.

Lâm tiểu ngọc: “Không phải, không phải, không phải!!!!” Hết đường chối cãi rồi... Cậu sẽ bị các bà chị ái mộ chủ tịch nã tia laser bắn chết a a a a a...

.

Không biết xấu hổ: “()~” Tôi đắc ý cười, tôi đắc ý cười, xem cậu còn dám đấu cùng tôi!

() * ()

10. Chương 10: Tăng Ca

CHƯƠNG 10.TĂNG CA

Lâm tiểu ngọc sau khi bị TJ, cũng không dám tiêu cực chây lười nữa, đồ không biết xấu hổ nào đó triệt để không biết xấu hổ, miệng không ý tứ, anh ta là BOSS cậu không quan tâm, nhưng mà cậu Lâm tiểu ngọc còn muốn sống a!

*TJ: ý là điều giáo, đừng nói với tớ là ko biết điều giáo là gì nhé

.

Hậu quả trực tiếp của khoảng thời gian trước tiêu cực chây lười chính là... Công việc đọng lại nhiều như núi! Tiểu ngọc tăng ca tăng đến hơn 10 giờ, mới dọn dẹp một chút chuẩn bị về nhà, vừa đi tới cửa, đồ không biết xấu hổ nào đó lại rất không biết xấu hổ mà xuất hiện.

.

Không biết xấu hổ: “Tiểu ngọc cậu về nhà a?”

.

Tiểu ngọc: “Khép P chuyện của anh lại!”

.

Không biết xấu hổ: “Có cần đạp nhờ xe tôi không?”

.

Tiểu ngọc: “Biến.”

.

Không biết xấu hổ: “Tôi đây ngày mai ngay ở công ty dán một tin báo lớn lên, tùy tiện đem ảnh lỏa thân của cậu dán theo!”

.

Tiểu ngọc: “(#”) ”.

.

Về đến nhà, tiểu ngọc xuống xe, không biết xấu hổ đi theo.

.

Tiểu ngọc: “Anh làm gì?”

.
Không biết xấu hổ: “Tôi cũng đến dưới nhà cậu rồi, không tới kêu bác trai bác gái một tiếng thì không phải phép lắm.”

.
Tiểu ngọc: “...”

.
Nhị Nguyệt mẹ mở rộng cửa: “Ồ, đây không phải chủ tịch sao? Vào đây ngồi cái đi.”

.
Tiểu ngọc: “Đã khuya rồi, chủ tịch phải về nghỉ ngơi rồi.”

.
Tên không biết xấu hổ nào đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai từ trong ví tiền móc ra một lọ rượu xái[1], ừng ực ừng ực ừng ực.

.
Không biết xấu hổ: “Bác gái, bác thấy tôi uống rượu rồi đó, không thể lái xe về...”

.
Nhị Nguyệt mẹ, Lâm tiểu ngọc: “...”.

[1]: rượu xái nguyên văn là rượu nhị oa đầu

() * ()

11. Chương 11: Xin Nghỉ

CHƯƠNG 11.XIN NGHỈ

Kết quả cuối cùng chính là đêm không biết xấu hổ lưu lại... Nửa đêm tên không biết xấu hổ nào đó lại một lần bò lên trên giường tiểu ngọc.

.
Tiểu ngọc kinh sợ: “Anh... Anh làm cái gì?”

.
Không biết xấu hổ: “Ngoan ~~ cậu muốn cho ba mẹ cậu nghe thấy sao?”

.
Tiểu ngọc: “... ..”

.
Ngày thứ hai, tiểu ngọc trợn trắng mắt thấy Nhị Nguyệt mẹ ôm mặt vẻ u buồn nhìn mình: “Tiểu ngọc, mẹ biết các con tuổi còn trẻ, thế nhưng không thể ỷ vào đó mà không tiết chế a! Ngoan, đánh răng đi, mẹ hầm canh gà cho.”

.
Tiểu ngọc quay đầu, KAO, cũng sắp 11 giờ rồi.

.
Buổi chiều tiểu ngọc thu dọn tốt rồi đi làm, vừa tới công ty, người đứng đầu tổ bắt quái, bà chị đứng trước bàn cười tủm tỉm nhìn chằm chằm tiểu ngọc: “Yêu, có thai rồi, còn đi làm a?”

.
Tiểu ngốc: “Cái gì?”

.
Bà chị đứng trước bàn chỉ chỉ máy vi tính, tiểu ngốc ngẫm hiểu, lập tức tiến lên xem trang web cột thông báo người xin nghỉ của công ty.

.
XXXX năm XX tháng XX ngày 6h10.

Lâm tiểu ngốc: “Tôi có rồi, xin nghỉ nửa ngày.”

=====.

Chủ tịch: “Phê chuẩn!”

.
Tiểu ngốc: “(#) ” .

() * ()

12. Chương 12: Nhân Viên Hay Là Khách Hàng.

CHƯƠNG 12.NHÂN VIÊN HAY LÀ KHÁCH HÀNG.

Tiểu ngốc hôm nay đi làm, gặp phải kẹt xe, thiếu chút nữa thì đi muộn, bước thấp bước cao, rốt cục đứng khi tiếng chuông 8h rưỡi vang lên thì bước vào cửa lớn công ty.

.
Vừa vào công ty, thì đã phát hiện, bầu không khí ngày hôm nay đặc biệt ngưng trọng! Tiểu ngốc bật người tới gần bà chị trước bàn trực hỏi từ đầu tới cuối.

.
Bà chị ở bàn trực chỉ chỉ phòng làm việc của chủ tịch: “Không biết có phải bạn gái trước hay không, vừa hung vừa ác!”

.
Tiểu ngốc tập trung nhìn vào, quả nhiên, phòng chủ tịch một bóng dáng uyển chuyển cho thất lưng đang mắng chửi, thanh âm thật lớn, đóng cửa cũng không che giấu được, một chuỗi dài lời thô tục nối gót nhau tới. Tiểu ngốc nhìn mà há hê.

.
Đang nói chuyện, mỹ nữ đã từ phòng làm việc của chủ tịch mắng chửi xong đi ra, tiểu ngốc nhìn qua, quả nhiên bấu vạt, vóc người lồi lõm có tinh tế, gọn sồng, mặt trái xoan, bắt quá hơi hùng hổ, lúc đi qua bên người tiểu ngốc, lé mắt nhìn tiểu ngốc một cái, bỗng nhiên ngừng lại, tiểu ngốc thoáng cái trở nên khấn trương.

.
Mỹ nữ: “Nè, cậu là khách hàng hay là nhân viên?”

.
Tiểu ngốc trong lòng bồn chồn, nhưng mà vẫn rất nhanh đáp trả: “Khách hàng! Tôi là khách hàng!!”

.
Mỹ nữ “ba” một cái tát: “Đánh các người chính là những khách hàng không đầu óc này!”

.

Sau khi được chứng thực, cô gái ấy là quản lý của công ty đối thủ, bị không biết xấu hổ lấy phương thức không biết xấu hổ đoạt khách hàng...

() * ()

13. Chương 13: Khiến Cậu Chờ Mong! Khiến Cậu Tim Đập Vòn Vọt!

CHƯƠNG 13.KHIẾN CẬU CHỜ MONG! KHIẾN CẬU TIM ĐẬP VÒN VỌT!

Tập thể công ty ngày tăng ca, 6h chiều, mọi người đói bụng, không biết xấu hổ thân là ông chủ, thương cảm công nhân, rất hùng hồn chạy đi mua cơm tối cho mọi người.

.

Không bao lâu sau, không biết xấu hổ đã xách theo rất nhiều pizza vào tòa nhà, công nhân hoan hô một trận, nhào tới.

.

Không biết xấu hổ đặc biệt để lại một phần pizza vị hải sản cho Lâm tiểu ốc, Lâm tiểu ốc thích nhất vị này, tiểu ốc vui vẻ khấp khởi tiếp nhận mở ra ăn, ăn xong mới phát hiện, trong hộp... Cư nhiên có một tờ giấy!

.

Tiểu ốc nhìn phạm vi chung quanh, không ai chú ý mình, tất cả mọi người đang thờ hỏn hà hỏn hển ăn bữa cơm của mình, tiểu ốc lén lút, giống như kẻ trộm mở tờ giấy ra, phía trên, quả nhiên là chữ viết của không biết xấu hổ!

.

Trên viết: “Lâm tiểu ốc, cậu hôm nay nếu như chơi không xong phần dự toán, tôi liền đem cậu làm đến một tháng đều không xuống giường được!!”

.

Lâm tiểu ốc: “...T T” Cho cậu kích động, cho cậu chờ mong, cho cậu tim đập vòn vọt!

() * ()

14. Chương 14: Anh Có Phải Thích Tôi Không.

CHƯƠNG 14.ANH CÓ PHẢI THÍCH TÔI KHÔNG.

Một ngày nào đó, tiểu ốc cùng với không biết xấu hổ đi ra ngoài ăn.

.

Rượu đủ cơm no, tiểu ốc to gan hỏi: “Nè. Anh, có phải thích tôi không?”

.

Không biết xấu hổ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn tiểu ốc: “Tôi nói cậu a!”

.

Tiểu ốc: “Thế nào?”

Không biết xấu hổ: “Cậu nếu như muốn biểu lộ cùng tôi, cũng tìm một chỗ có hoàn cảnh tốt bầu không khí tốt a, cái chỗ này tôi nếu như nhìn không được bỏ nhào vào cậu, để nhân viên phục vụ gặp phải rồi cậu xấu hổ hơn!”

.

Tiểu ngốc: “...”

.

Bất quá quên đi, dù thế nào, cũng coi như có một ý kiến rồi... Tiểu ngốc nghĩ thầm.

() * ()

15. Chương 15: Gia Hạn

CHƯƠNG 15.GIA HẠN

Cửa ải cuối năm buông xuống, gia hạn cũng đã đến lúc rồi. Tiểu ngốc đặc ý a, tiểu ngốc hưng phấn a, ngày cậu vượt mình rốt cục đã tới rồi.

.

Buổi tốt, ghé lô của nhà hàng nào đó.

.

Tiểu ngốc: “Tôi muốn từ chức! Không thì anh tăng lương cho tôi! Phải thêm một vạn đồng!!”

.

Không biết xấu hổ đáng thương ngừng mắt nhìn tiểu ngốc: “Lâm tiểu ngốc đồng học, kẻ hèn này vốn buồn bán nhỏ...”

.

Tiểu ngốc: “Mặc kệ! Không thêm cho tôi thì tôi sẽ không tiếp tục nữa! Ai muốn làm cấp dưới của anh để mỗi ngày bị ức hiếp chứ! Hừ.”

.

Không biết xấu hổ tiếp tục thương cảm: “Vậy bữa cơm cuối cùng này của chúng ta làm dịu đi quan hệ trên dưới của chúng ta rồi, phục vụ, thêm mấy bình rượu tới đây...”.

.

Tiểu ngốc chờ ra... Hình như... Mình là hơi quá phận nhỉ?

.

Say mềm, tiểu ngốc quên bản thân là thế nào về nhà rồi... .

.

Ngày thứ hai đi làm, trên bàn bày ra một văn kiện photo gia hạn hợp đồng!! Tiểu ngốc thất kinh, cầm lên nhìn qua, chỗ mà có “Hiệp ước một năm”, bị người nào đó dùng bút bi gạch bỏ, sửa thành “thăng đến khi công ty đóng cửa”! Tiểu ngốc tiếp tục say vờn mình, tiền lương.... Không đổi... Phía dưới cùng, là vân tay của mình... .

.

Quả nhiên... Nhà tư bản là không thể đồng tình mà.

() * ()

Chương 16_Nhà hàng Nhật Bản hay là ăn lẩu

Con trai nhà dì căn tin kết hôn, xin nghỉ một ngày, lúc trưa, tiểu ngốc và các bà chị liên quan mắt to trừng mắt nhỏ, bởi vì các bà chị nhất trí tỏ vẻ, sẽ không xuống bếp!

.

Cuối cùng thương nghị quyết định, đi ra ngoài ăn! Không biết xấu hổ vừa lúc đi gặp khách hàng về, thấy mọi người hăng hái vang dội, hài lòng nói: “Được, đi ra ngoài ăn, tôi mời khách!”

.

Lời vừa nói ra, một mảnh gầm trời. Mọi người lên mạng tìm cửa hàng Nhật Bản gần đây nhất đắt nhất, chuẩn bị ăn cùng ông chủ để trút phần hận ức hiếp.

.

Lúc không biết xấu hổ thông báo xong, vừa nhướn mày lên, không nói lời nào, bà chị bàn trực không vui vẻ nói: “Chủ tịch, ngài sẽ không tiếc chứ?”

.

Không biết xấu hổ cười rất ư là phơi phới: “Sao lại thế chứ, tôi chỉ là nghĩ, có phải mỗi người đều thích ăn ở trong nhà hàng Nhật Bản hay không đây? Nếu như có một người không thích, chúng tay đây vẫn đi ăn, vậy không phải rất không tôn trọng người ấy sao?”

.

Toàn thể nhân viên càng phơi phới: “Sẽ không đâu, chúng tôi đều thích ăn ~”.

.

“Nga

” Không biết xấu hổ tiếp tục, “Ăn trong nhà hàng Nhật Bản cũng được, nhưng mà nhất định phải uống rượu trong a, con người của tôi không biết vì sao a, vừa uống rượu trong thì không tiếp nhận được, vừa uống say thì mượn rượu làm càn, mà mượn rượu làm càn thì đùa giỡn lưu manh, vậy cũng không sao chứ?”

.

“Không sao

” Các bà chị càng thêm nhộn nhạo.

.

“Cậu cũng không sao chứ?” Không biết xấu hổ hỏi Lâm tiểu ngốc.

.

Lâm tiểu ngốc suy nghĩ một chút: “Kỳ thực, các chị à, tôi nghĩ mình ăn lẩu vừa tiện lại ngon tương đối hợp với chúng ta...”

.

Vì thế Lâm tiểu ngốc bị khinh bỉ hơn thán liên, mỗi khi đến lúc ăn lại bị quở trách, tiểu ngốc trong lòng yên lặng rơi lệ, anh ta sẽ không làm gì với các người, chính là anh ta khẳng định sẽ làm gì với tôi a... .

() * ()

16. Chương 16: Đêm Thất Tịch

CHƯƠNG 17. ĐÊM THẤT TỊCH

Người Trung Quốc thuộc loại người bất kì một ngày lễ nào cũng không bỏ qua, lễ nước ngoài lễ Trung Quốc, không quản là để làm gì, đều có thể tìm được lý do ra ngoài vui vẻ một phen, huống chi là đêm thất tịch.

.

Đêm thất tịch hôm nay, còn chưa tới giờ tan tầm, các bà chị liên quan đã lục tà lục tục bỏ về trước phòng làm việc của không biết xấu hổ xin nghỉ, trên bảng thông báo người xin nghỉ thuần một sắc: “Vì hạnh phúc chung thân của chúng tôi, xin chủ tịch anh đấy” , đợi đến khi tiểu ngốc từ trước máy vi tính nâng mặt lên, phòng làm việc đã đi không còn một mảnh, nhìn công việc còn đọng lại trên tay tiểu ngốc đang lúc u buồn, bỗng nhiên từ phía sau bị người ôm cổ, hương vị Cologne của không biết xấu hổ nháy mắt vây quanh cậu... .

.

Tiểu ngốc phun ra: “Anh sao phun đậm thế, tôi cứ tưởng là thuốc trừ sâu chứ.”

.

Không biết xấu hổ tiến đến bên tai tiểu ngốc: “Chủ tịch phu nhân, vì hạnh phúc chung thân của tôi, hôm nay chúng ta có thể cùng nhau tan ca sớm không?”

.

Tiểu ngốc: “... Có thể đổi một xưng hô khác không?”

.

Không biết xấu hổ: “Bà chủ.”

.

Tiểu ngốc: “...”.

.

Nhà hàng.

.

Nhân viên phục vụ: “Xin lỗi hai vị tiên sinh, các vị gọi thức ăn chính là phần món ăn nhà hàng đêm nay chuyên cung cấp cho tinfh nhân, chỉ cung cấp cho tình nhân thôi.”

.

Tiểu ngốc chụp bàn: “Có phân biệt đối xử như thế sao? Hai đại nam nhân thì làm sao? Đại nam nhân thì không cần ăn chắc?”

.

Nhân viên phục vụ: “Không, không phải... Đây là quy định của nhà hàng chúng tôi.”

.

Không biết xấu hổ rất bình tĩnh nắm lấy tay tiểu ngốc, nói với nhân viên phục vụ: “Cho nên, quyết định của hai người chúng ta được thông qua cùng nhau, ngoan, gọi đồ ăn lên thôi.”

.

Tiểu ngốc, nhân viên phục vụ: “... ...”

17. Chương 17: Một Trăm Câu Hỏi Phu Thê Tương Tính Khác Biệt – Thượng

CHƯƠNG 18. MỘT TRĂM CÂU HỎI PHU THÊ TƯƠNG TÍNH KHÁC BIỆT – THƯỢNG

Bản này là vì phỏng vấn: xét thấy thời gian của chủ tịch bận rộn, kết quả cùng với thư kí khơi thông vì không thể hỏi vấn đề không muốn đáp, vấn đề không có điểm bắt ngờ, bản tiết mục sẽ cắt bỏ xử lý, cái nào thì thêm vào. Trở lên.

Chủ: người chủ trì.

Ngốc: Lâm tiểu ngốc

Mặt: không biết xấu hổ.

Cánh Quân: Đoạn Dực(tác giả).

=====người ta là phân cách tuyển =====

Chủ: hoan nghênh mọi người xem bản chương trình nói chuyện này, bản chương trình tự xây dựng tới nay, rất cực tiếp cận được hai vị Đoạn Dực khó sinh ra rất cực có thể sinh ra đảm đương một trăm câu hỏi tương tính. Hoan nghênh hai vị.

Ngốc, Mặt: “Chào mọi người.”

Cánh Quân(thư kí khách mời) : “Chít chít oai oai một P a!! Hỏi mau đi.”

.

Chủ: “Được, vậy chúng ta bắt đầu, xin hỏi họ và tên là?”

Ngốc: “Lâm tiểu ngốc.”

Mặt: “Bạch Tề.”

Ngốc: “Nhận rồi sao? Cánh Quân giúp anh lấy tên rồi??!!!!”

Mặt: “Tiểu ngốc, hấn lại... Cậu tự mình sẽ không thể lấy tên sao?”

Ngốc: “...”.

.

Chủ: “Tuổi tác là?”

Ngốc: “25 .

Mặt: “33 .

.

Chủ: “Giới tính?”

Ngốc: “Nam”.

Mặt: “Người có muốn thử xem không?”

Chủ, Ngốc: “...”

.

Chủ: “Xin hỏi tính cách của ngài là thế nào?”

Cánh Quân: “Nè, không phải câu này không nên hỏi sao? Chủ tịch sẽ cần ba giờ hình dung mình thế nào anh tuần to lớn vĩ đại tiêu sái a!”

Bên chủ sự: “Nhận rồi??? Sai rồi sai rồi sai rồi... Nhảy.”

.

Chủ: “Tính cách đối phương?”

Ngốc: “Không biết xấu hổ.”

Mặt: “Ngốc.”

.
Chủ: “Cảm giác đối với CP quan trọng nhất của một trăm câu hỏi tham gia tương tính tới là thế nào?”

Cánh Quân: “(_)# đây là vấn đề của một trăm câu hỏi sao?”.

Chủ: “(#)” người cắt nhiều đề mục của ta như vậy, thêm mấy câu thì sao??”

Cánh Quân: “Vây... Vây người hỏi đi.”

Ngốc: “Cảm giác không tồi.”

Mặt: “Đặt địa vị của chúng ta là tối sửa hết CP.”

.
Chủ: “Hai người là lúc nào gặp nhau? Ở đâu?”

Ngốc: “Starbuck.”

Mặt: “Giống như trên.”

.
Chủ: “Thích đối phương điểm nào nhất?”

Ngốc: “Ôn nhu.”

Cánh Quân: “Nè, ta không có viết văn ôn nhu đâu nhá, tiểu ngốc người diễn kịch quá lố đấy!”

Mặt: “Ngốc.”.

.
Chủ: “Ghét đối phương điểm nào nhất?”

Ngốc: “Nghịch... Khi dễ người.”

Mặt: “Đều thích.”

.
Chủ: “Ngài xưng hô thế nào với đối phương?”

Ngốc: “Không biết xấu hổ.”

Mặt: “Tiểu ngốc, chủ tịch phu nhân, vợ ông chủ, thân ái.”

Chủ: “Nói như vậy là tuy rằng chủ tịch ngài tự lấy tên, chính là kỳ thực xưng hô vẫn là ngốc hơn a.”

Mặt: “Dù sao cũng đều là tôi lấy.”

.
Chủ: “Ngài hi vọng được đối phương xưng hô như nào?”

Ngốc: “Tiểu ngốc.”

Mặt: “thân ái, chồng, cười đi, cái gì đều được.”

Ngốc: “Gọi anh da mặt dày được không?”

Mặt: “Về nhà không muốn ngủ hử??”

Ngốc: “o(>

18. Chương 18: Một Trăm Câu Hỏi Phụ Thê Tương Tính Khác Biệt – Hạ

CHƯƠNG 19. MỘT TRĂM CÂU HỎI PHỤ THÊ TƯƠNG TÍNH KHÁC BIỆT – HẠ

Chủ: “Lúc làm chuyện gì cảm thấy hạnh phúc nhất?”

Mặt: “Yêu.”

Ngốc: “... ..”

.

Chủ: “Kiếp sau chuyển thế còn muốn làm người yêu không?”

Mặt: “Ta là thương nhân, không tin kiếp sau kiếp này, thế nhưng nếu có, có thể lại tới lần nữa.”

Ngốc: “Kỳ thực ra... Kỳ thực ra... Kỳ thực ra, nếu như lúc chuyển thế gặp không được anh ta... Cũng rất buồn chán.”

.

Chủ: “Lúc nào sẽ nghĩ mình được yêu?”

Ngốc: “Lúc anh ta cùng ta thông báo.”

Mặt: “Lúc cậu ta nói ‘tôi muốn...’.”

Chủ: “(#) Cánh Quân người lại Ctrl+C Ctrl+V, ta liền đem người đuổi ra ngoài!”

.

Chủ: “Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?”

Mặt: “Một nửa thì phải, mọi người trong nhà đều biết, công ty và bên ngoài đều giữ bí mật, dù sao ở trong nước, quan hệ như vậy độ tiếp thu đều không tốt lắm.”

Ngốc: “Ừm, ba mẹ có thể tiếp thu, đã là rất may rồi.”

.

Chủ: “Xin hỏi ngài là bên công, hay là bên thụ?”

Mặt: “Công.”

Ngốc: “Thụ.”

.

Chủ: “Vì sao lại quyết định như vậy?”

Ngốc: “Lúc anh ta quyết định tôi cũng say mất rồi, tôi cái gì cũng không biết...”

.

Chủ: “Ngài đối với tình trạng hiện tại thỏa mãn không?”

Mặt: “Rất thỏa mãn.”

Ngốc: “Vẫn còn... Vẫn còn được...”

Mặt: “Cái gì? Tiểu ngốc cậu không hài lòng? Vậy tôi không phải nên đi về càng thêm ra sức?”

Ngốc: “() Không phải, rất thỏa mãn, rất thỏa mãn.”

.

Chủ: “Địa điểm H lần đầu tiên?”

Mặt: “Quán rượu.”

.
Chủ: “Cảm giác lúc đó?”

Mặt: “Tốt.”

Ngốc: “Không cảm giác, không biết.”

.
Chủ: “Bộ dáng lúc đó của đối phương?”

Mặt: “Tuy rằng rất ngây ngô, nhưng mà thích ứng thần kỳ tốt, lúc say rượu trái lại quỵến rũ lạ kỳ.”

Ngốc: “Đã nói tôi không biết rồi, vì sao không thể không hỏi a!!!!!!”

.
Chủ: “Câu nói đầu tiên vào buổi sáng hôm sau là?”

Mặt: “Chào buổi sáng a, cậu như thế sẵn sóc giúp tôi đánh răng.”

Ngốc: “Anh cút, tối hôm qua anh rốt cục làm cái gì?”

.
Chủ: “Số lần H mỗi tuần?”

Mặt: “Xem tình huống.”

.
Chủ: “Thấy tình huống lý tưởng nhất, mỗi tuần mấy lần?”

Mặt: “Tiểu ngốc nguyện ý nói, mỗi ngày đều làm.”

Ngốc: “Tôi không muốn.”

.
Chủ: “Như vậy, là H như thế nào đây a?”

Ngốc: “(#) mỗi lần đều khiến tôi ngủ thẳng tới buổi trưa ngày hôm sau, người nói coi?”

Mặt: “Không nên cùng tôi cách lâu như vậy làm một lần, tôi sẽ không kịch liệt như thế.”

Ngốc: “(#) ”.

.
Chủ: “Chỗ mẫn cảm nhất của đối phương?”

Mặt: “Lỗ tai, cổ.”

Ngốc: “... Tôi... Tôi không biết.”

Mặt: “Bởi vì lần nào tôi cũng cho cậu hưởng thụ a, biết tôi đối với cậu thật tốt chưa?”

Ngốc: “...Tôi... Tôi sai rồi T_T.”

.
Chủ: “H thì có ước định gì không?”

Ngốc: “Không có!!!”

Mặt: “Yêu ~, nhiều lắm.”

Chủ: “?”

Mặt: “Khi đó mặc kệ tôi yêu cầu gì tiểu ngốc đều sẽ đáp ứng nga ~ rất ngoan nga ~~”.

Ngốc: (#) loại vấn đề này có thể dừng tiếp tục đi.”

.

Chủ: “Đối với loại ý kiến ‘Nếu như không chiếm được tâm, chí ít cũng muốn đạt được thân thể’, ngài tán thành hay là phản đối?”

Ngốc: “Phản đối!”

Mặt: “Đạt được thân thể mới càng dễ đạt được tâm a, tôi đối tiểu ngốc không phải là như thế sao?”

Ngốc: “Biến!”

.

Chủ: “Nếu như bạn tốt nói với ngài ‘tôi rất cô đơn, cho nên chỉ có buổi tối hôm nay, xin...’ cũng muốn cầu H, ngài sẽ?”

Ngốc: “... Bạn tôi sẽ không, số 0 tụ cùng một chỗ không ai cầm đầu.”

Chủ: “=_= ngài thực thành thật.”

Mặt: “Nếu như còn chưa biết tiểu ngốc, tôi sẽ đi, bây giờ mà nói... Tôi sẽ giúp hấn kêu người khác.”

.

Chủ: “Lúc H ngài mong đối phương nói cái gì?”

Mặt: “Tôi muốn...”

Chủ: “_-# Cánh Quân!!!”

Cánh Quân: “Ta đang ăn thịt quay... Không liên quan tới ta...”

Tiểu ngốc: “Tôi mong anh ta nói ‘từ bỏ’.”

.

Chủ: “Nếu như đối phương bỗng nhiên không hề tác cầu thân thể ngài nữa, ngài sẽ?”

Tiểu ngốc: “Thật tốt!”

Mặt: “Người coi cậu ta... Luôn luôn không tác cầu.”

.

Chủ: “Trong lúc H chuyện thống khổ nhất là?”

Ngốc: “Không! Tiết! Chế!”

Mặt: “Bởi vì yêu thương tiểu ngốc cho nên áp lực chính mình.”

Chủ: “Trả lời của các người.... kém nhiều lắm? Các người thật là một đôi sao?”

.

Chủ: “Bên thụ đã từng có chủ động chưa?”

Mặt, Ngốc, Cánh Quân: “Xin mời xem chương sau!”

.

Chủ: “Bên công đã từng có hành vi JB chưa?”

Ngốc: “Chính là lần đầu tiên!”

Mặt: “Tôi đã nói rồi, đó chỉ có thể tính là PIAO!”

.

Chủ: “Xin nói một câu với người yêu.”

Ngốc: “Xin ngài tiết chế.”

Mặt: “Tôi yêu cậu.”

Ngốc: “(_)”.

Mặt: “Tiểu ngốc, tôi – yêu – cậu!”

Ngốc: “O(_)O” Trong ngọt ngào.

=====người ta là phân cách tuyến=====

Chủ: “Đừng tưởng rằng vấn đề cuối cùng đã xong rồi, cái này cũng bỏ nhiều rồi đó, nè.”

.

Mặt: “Không có biện pháp, tiểu ngốc da mặt mỏng.”

.

Chủ: “Vậy người tự đáp! Dù sao người cũng là không biết xấu hổ.”

.

Mặt: “Tốt đẹp của tiểu ngốc tôi tự biết là được rồi, lẽ nào tôi còn phải cấp cho tình địch sao?”

.

Chủ: “...Các người quá không thích hợp.”

.

Mặt: “Kỳ thực có phải thật hay không, hà tất quan tâm nhiều như vậy, tôi và tiểu ngốc chỉ cần ngọt ngào đứng vững một chỗ, trải qua cuộc sống bình thường nhất tạm ổn là được, đó chính là ý nghĩa tồn tại của chúng ta rồi. Thế giới này, nhiều đối trá lắm, hai người cùng một chỗ, vì tiền vì *** vì không cô đơn, càng ngày càng ít người là vì yêu, hình như yêu đã không tồn tại nữa, tôi và tiểu ngốc, không có nhiều đau khổ lắm, cũng không có sâu sắc cậu chết tôi cũng chết, chỉ là gặp, nắm giữ, tự nhiên mà gần nhau thôi, tình yêu bình thường nhất, thế nhưng cũng không có ai nói loại tình yêu này chính là không thuần túy, trong cuộc sống, chỉ cần gần nhau bình thường như vậy, kỳ thực... Chính là so với ai khác đều hạnh phúc.”

.

Chủ: “Nói không tôi, hi vọng mỗi người ở đây, đều có thể tìm được phần yêu này, nhìn như bình thường, nhưng duy nhất, nắm vững tình yêu. Cảm tạ mọi người.”

19. Chương 19: Khánh Lễ Đầy Năm

CHƯƠNG 20. KHÁNH LỄ ĐẦY NĂM

Công ty đón ngày thành lập đầy năm mỗi năm một lần, không biết xấu hổ ở quán rượu nào đó mở một tiệc rượu, chờ mọi người rượu đủ cơn no uống qua một vòng xong, tâm tình rõ ràng HIGH lên. Các bà chị cho tiểu ngốc một tờ giấy, nói với cậu đây là trò chơi áp trực(1), mỗi người đều có thể nghĩ một vài chuyện cổ quái viết trên tờ giấy, sau đó đặt ở trong hòm mọi người lấy ra. Sau đó mỗi người lấy một tờ giấy bất kì, hoàn thành chuyện viết trên đó, nếu như không thể hoàn thành, sẽ phụ trách vệ sinh một năm và phí cơm trưa một tháng của công ty.

.

Mọi người viết xong rồi thì đặt ở trong hộp, do bà chị tiếp viên đảo loạn rồi phân phát cho mỗi người, tiểu ngốc là người cuối cùng cầm, vừa mở ra nhìn... Mặt trên cư nhiên viết là: “Lấy quần trong của chủ tịch”... Tiểu ngốc , làm hay không làm đây, đây là một vấn đề, vệ sinh một năm không phải vấn đề lớn, phí cơm

trưa một tháng, chính là một món khổng lồ a. Tiểu ngọc không thể làm gì khác hơn là kiên trì, chạy đến góc đi tìm không biết xấu hổ.

Không biết xấu hổ thấy tiểu ngọc cầm đầu cầm cổ chạy tới nói: “Tôi muốn quần trong của anh.” Tà tà cười, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, kéo tiểu ngọc bỗng nhiên ý thức được nguy hiểm xoay người muốn chạy nói: “Chúng ta đi đến chỗ yên tĩnh rồi nói.”

Chỗ yên tĩnh một chút xác thực là đủ yên tĩnh, phòng khách sau quán rượu... Không biết xấu hổ vừa đóng cửa lại thì đem tiểu ngọc vây ở giữa tường và anh, ở bên tai tiểu ngọc nói: “Lúc trước tôi mời cậu, cậu không phải bảo tôi biến sao? Bây giờ thế nào lại nhiệt tình như thế? Bất quá cậu đã mở miệng rồi, tôi đây sẽ bỏ qua cho cậu!”

N tiếng đồng hồ sau, tiểu ngọc nhìn trần nhà không nói gì nắc nhen, bởi vì vào lúc cậu bị cởi sạch, không biết xấu hổ lôi kéo bên trong tiểu ngọc hỏi: “Nếu như ngày mai cậu cầm quần trong đi nói đây là của tôi, cậu nói những người đó làm sao chứng minh được đây là của tôi đây?” Tiểu ngọc trong nháy mắt điên lên.

Tiệc rượu phòng khách.

Tiếp viên MM(2): “Ồ, thế nào còn một tờ này? Ai chưa cầm vậy?”

Mỗ MM: “Không phải, tấm màu hồng chủ tịch viết bị tiểu ngọc cầm đi.”

Tiếp viên MM: “...”

Mỗ MM: “Không biết trên tờ giấy chủ tịch viết cái gì? Sao tiểu ngọc còn chưa trở lại?”

Lúc tiếp viên MM lui lại thu dọn tờ giấy, tất cả mọi người thấy tên không biết xấu hổ nào đó vẻ mặt cười gian cầm tờ giấy màu hồng không giống viết cái gì đó bảo vào hộp, ngoại từ mỗ tiểu ngọc... .

Nếu như mỗ tiểu ngọc không đặc biệt đi lấy tờ giấy màu hồng, thì gian kế của không biết xấu hổ sẽ không thực hiện được, bởi vì những người khác đều thấy những gì không biết xấu hổ viết, cho nên không ai đi cầm cả, chính là duyên số loại chuyện này... Thực sự làTuyệt không thể viết ~ Không biết xấu hổ ôm tiểu ngọc vẻ mặt khóc ròng, cảm thấy mỹ mãn cực kỳ...

(1)áp trực: không rõ lắm, chỉ biết là một trò chơi đảo ngược từ người thứ hai.

(2): MM có lẽ là cô em

20. Chương 20: Không Biết Xấu Hổ Ăn Đau

CHƯƠNG 21.KHÔNG BIẾT XẤU HỔ ĂN ĐAU

Kể rằng thư ký của không biết xấu hổ từ chức về nhà sinh con, công ty liền tuyển một MM mới tốt nghiệp đến làm công việc công văn, lúc phỏng vấn, MM ấy vẻ mặt đến là thuần khiết, đi làm một tháng xong thì bất thường, gợn sóng, vẩy ngấn, ngực trề, bộ dáng gợi cảm bày ra, tiểu ngọc và các bà chị liên quan của công ty nói chuyện phiếm thì nói đến cô ta, các bà chị luôn luôn vẻ mặt khinh thường, lại thêm một câu

”mặt hàng như vậy, chủ tịch của chúng ta mới chương mắt ấy chứ.” Tiểu ngọc không nói gì nhún nhún vai, không làm chuyện gì, thẳng đến một lần ra ngoài làm việc, lúc quay về công ty đã quá thời điểm tan tầm, chỉ có gian phòng của không biết xấu hổ còn sáng đèn, tiểu ngọc vốn cực cao hứng muốn tìm không biết xấu hổ đi ăn, vừa mở cửa ra, thì thấy thư ký ám muội đang ngồi trên đùi không biết xấu hổ, dùng bộ ngực đồ sộ của cô ta mãnh liệt cọ lên không biết xấu hổ... Tiểu ngọc sững sốt một chút, ở dưới chú mục của không biết xấu hổ và thư ký yên lặng đóng cửa lại.

.

Ngày hôm sau cô em thư ký kia không còn xuất hiện nữa, thế nhưng tiểu ngọc vẫn không phản ứng lại không biết xấu hổ, điện thoại không nhận tin nhắn trả về, lúc tan tầm, một chiếc Coupe BMW(1) đứng ở cửa, trên xe một anh đẹp trai tây trang ngồi ở trong xe nhìn tiểu ngọc, cười hiền hòa, tiểu ngọc cũng có để ý tới không biết xấu hổ một bên hóa đá, cười hì hì lên xe đi mất. Không biết xấu hổ sốt ruột chết được, này quả thực chính là làm trò ngoại tình trước mặt mình mà!

.

Không biết xấu hổ theo đuôi tới nhà hàng sa hoa nào đó, tây trang nam và tiểu ngọc đi tới một bàn trong góc, đã có vài nam nữ ngồi đợi rồi, mấy người hài lòng bắt chuyện xong thì ăn cơm, không biết xấu hổ chẳng kiêng nể gì ngồi ở bàn bên. Thờ ơ lạnh nhạt với một đám người ngồi bên cạnh rượu quá tam tuần, bắt đầu hồ đồ đến không biết uống rượu mà cũng bắt đầu nâng ly, không biết xấu hổ rót cực ngồi không yên, một phen xách tiểu ngọc lập tức sẽ bị tây trang nam hôn đến miệng nói: “Đùa vui vẻ như thế cũng không kêu tôi a? Tiểu ngọc.”

.

“Anh là ai a?” Tây trang nam đùa đang vui vẻ, thấy không biết xấu hổ tới thì mất hứng.

.

“Tôi là ông chủ của tiểu ngọc, rất vui được gặp cậu.” Không biết xấu hổ nhin xuống co quắp mặt cười trả lời.

.

“Ông chủ? Ông chủ tới làm cái gì? Không phải tan tầm rồi sao?” Tây trang nam từ phía sau đem tiểu ngọc giựt về, một cái hôn rơi trên mặt tiểu ngọc, “Tôi chính là nam nhân của tiểu ngọc!”

.

Không biết xấu hổ trong đầu “oanh” một tiếng, trừng mắt tiểu ngọc.

.

Tiểu ngọc cười: “Đúng vậy, anh chỉ là ông chủ thôi!”

.

Cuối cùng từ trong vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười của tiểu ngọc phản ứng lại, không biết xấu hổ nháy mắt nhũn ra: “Tiểu ngọc, không nên tức giận, chúng ta về nhà có được hay không...”

.

Tiểu ngọc ngồi thẳng lên: “Hừ (^) , tan tầm rồi tôi thích làm gì thì làm, tôi không về.”

.

“Nếu không thì?” Không biết xấu hổ hỏi.

.

Tiểu ngọc suy nghĩ nửa ngày, nhìn không biết xấu hổ một chút: “Trừ phi... Trừ phi anh nhảy thoát y.”

.

Không biết xấu hổ ... Nhìn nam nữ xung quanh chờ xem náo nhiệt, cuối cùng chịu thua: “Tiểu ngọc... Tôi sai rồi, tôi không phải ông chủ, tôi là bạn trai cậu, tôi chỉ thích cậu, tôi thích nhất cậu... Cậu cùng tôi về nhà đi.”

.

“Ai thổ lộ trước?” Tiểu ngọc tiếp tục kiêu ngạo ngẩng cao. (^)

.

“Tôi...”.

.

“Ai ở bên ngoài câu dẫn MM có lỗi với tôi?”

.

“Tôi...”

.

“Ai là bại hoại?”

.

“Tôi...”

.

“Ai điển trai.”

.

“Tôi...”

.

“(_)??”

.

“Không... Cậu... Cậu điển trai nhất, anh tuấn nhất, thông minh nhất...”

.

“Sau này nghe ai.”

.

“Nghe lời cậu.”

.

“Sau này tiền về ai quản?”

.

“Cậu...”

.

“Tốt (), vậy chuyện hôm nay thế nào bồi thường tôi?”

.

“Về nhà nhảy thoát y một trăm lần...”

.

Tây trang nam trong nháy mắt ngã vào trong lòng nam nhân ngồi bên cạnh, hình tượng tinh anh hủy sạch: “Chồng ơi anh mau đuổi bọn họ đi, đầu tôi bị cửa kẹp mới đi giúp tiểu ngọc, phải ác tâm chết tôi rồi, nhanh lên một chút... Nhanh lên chút.”

.

Không biết xấu hổ, tiểu ngọc: “-_-|||”

.

(1): một chiếc xe thể thao giống sedan nhưng chỉ có 2 cửa

21. Chương 21: Nhị Khuyết Ba Thoáng Cái Gật Hái

CHƯƠNG 22.NHỊ KHUYẾT BA THOÁNG CÁI GẬT HÁI

Tiểu ngọc hôm qua thuận lợi khiến không biết xấu hổ kinh ngạc, hưng phấn quá độ, uống rượu uống đến say bất tỉnh nhân sự. Vào lúc tỉnh lại ngày hôm sau, một gương mặt lão đầu phóng đại cố định ở trước mắt 5cm nhìn chằm chằm mình, dọa tiểu ngọc bỗng chốc tỉnh lại.

.

Thấy tiểu ngọc tỉnh, lão đầu lui lại một chút vuốt cằm tiếp tục quan sát.

.

“Chú... Chú... Xin hỏi chú là?”

.

“Ừ, khuôn mặt không tồi nha, nhưng mà, vì sao ngực(cua đồng) nhỏ như vậy?”

.

Tiểu ngọc nổi giận: “Tôi là nam nhân!!! Sao lại có thứ đó!! (#)!”

.

“Nam nhân??” Lão đầu lại càng hoảng sợ, hướng về phía bên ngoài hô, “Bảo bối a, bạn gái của con trứng độc còn rồi!! Cô ấy nói cô ấy là nam nhân!!”

.

Không biết xấu hổ từ toilet lộ ra cái đầu: “Cha... Con hôm qua đã nói với cha rồi? Là bạn trai không phải bạn gái.”

.

“Cha??” Tiểu ngọc ngây ngẩn cả người, lúc này mới chú ý tới mình không phải đang ở nhà, lập tức cung kính ngồi dậy, “Bác trai, chào bác.”

.

Nhị khuyết ba chỉ ngón tay: “Nam nhân... Nam nhân không phải không sinh không được em bé sao? Vậy chơi không vui rồi?”

.

“Lời của cháu trai, anh cả anh hai không phải đã sinh mấy đứa cho cha chơi rồi sao?”

.

“Nhưng mà... Nhưng mà hai đứa con dâu lớn một chút đều không đáng yêu, người ta không thích loại đẹp, giống như người này đáng yêu là được.” Nhị khuyết ba chỉ vào tiểu ngọc, “Sinh ra cậu bạn nhỏ cũng nhất định sẽ dễ thương a!! Cha thích dạng đó cơ.”

.

“Xấu hổ quá, cậu ta sinh không được.”

.

Nhị khuyết ba tiếp tục chỉ ngón tay: “Trong tiểu thuyết rõ ràng nói nam nhân cũng có thể sinh đứa nhỏ.”

.

Không biết xấu hổ giận: “Cha, không nên nhìn tiểu thuyết rách trong máy vi tính của em gái nữa được không! Cha xem nữa khẳng định trước khi già thì thành ngọc!”

.

“Quá phận!! Tao đi!” Nhị khuyết ba từ trên giường đứng lên, u oán nhìn tiểu ngọc liếc mắt: “Ngực(cua đồng) lại lớn một chút, thì càng dễ thương rồi... Thực sự, đi làm to lên một chút đi...”

.

“Tiểu ngọc: “-_-||| Bác trai, cháu không phải người yêu... thực sự.”

.

=====

Lời tác giả:

Nhị khuyết ba không phải ngu ngốc... Hắn chỉ là đùa tiểu ngọc, hắn đã xem hủ văn trong máy vi tính của em không biết xấu hổ, cho nên đây chính là cố ý...

22. Chương 22: Bài Biểu Lộ Của Không Biết Xấu Hổ

CHƯƠNG 23. KẾT VẤN: BÀI BIỂU LỘ CỦA KHÔNG BIẾT XẤU HỔ

Gặp qua nhị khuyết ba, tiểu ngọc cũng coi như thấy gia trưởng trong nhà rồi, tiểu ngọc đánh răng rửa mặt chưa xong thì nhìn chằm chằm mình một thân say rượu mùi hôi tận trời nhìn không biết xấu hổ về mặt u buồn: “Anh nghĩ tôi thực sự làm (cua đồng) ngực to lên thì dễ thương sao?”

.

“... .. Tiểu ngọc cậu sau này thấy gia phụ thỉnh tránh ba mét, té ra ngu ngốc thực sự sẽ lây truyền.”

.

Tiểu ngọc thở dài: “Thế nhưng... Nếu như sau này lại xuất hiện một cô em thư ký như vậy thì làm sao đây? Khi đó tôi mặt không đẹp tuổi không còn trẻ thậm chí không có ngực, phải làm sao đây?” Tiểu ngọc tuy rằng ngọc, nhưng mà cậu so với ai khác đều quan tâm và miễn cảm hơn.

.

Không biết xấu hổ thở dài, đi tới bên giường, ngồi xuống ôm tiểu ngọc vào lòng: “Hôm qua biểu đạt của tôi vẫn thiếu phải không? Vậy thì hiện tại tôi nói cậu nghe, nói lại lần nữa cho cậu nghe nhé?”

.

Tiểu ngọc gật đầu, không biết xấu hổ hài lòng tiếp tục nói: “Tiểu ngọc, cậu biết tôi là một thương nhân, mặc kệ làm chuyện gì đều chỉ biết xuất phát từ lợi ích, hơn nữa tôi không thể bảo chứng tương lai, tôi không dám nói cái gì cả đời không đổi lòng, đời người dài như vậy, bây giờ nghĩ việc rất trọng yếu, chính là vài

năm sau lại quay đầu lại nhìn, sẽ thấy rất buồn cười. Với tôi mà nói, tình yêu, giống như là một công cuộc, nếu như tôi có thể cứ vậy tới 60 tuổi về hưu, như vậy tôi còn có 27 năm, ở lúc tôi thấy cậu, lúc biết rõ cậu rồi, thật giống như tôi xác định một mục tiêu đi làm công cuộc, chuyện này tôi mất thời gian một tháng, sau đó giờ trở về mưu kế tổn tâm tư xác định quan hệ cho cậu và tôi, chính là giai đoạn bắt đầu sự nghiệp, cần mất thời gian một nă, chính là chúng ta hiện cùng một chỗ đã qua một năm rồi, sau này chúng ta hai bên thích ứng và tín nhiệm, chuyện này phải mất thời gian 5 năm, tựa như một công ty đi vào quỹ đạo mở rộng , sau đó 10 năm tiếp theo, chúng ta cần chống đỡ trở thành sinh mệnh đôi bên, tựa như công ty mở rộng quy mô đưa ra thị trường, sau đó đến lúc lên đỉnh, tôi không dám nói, tôi sẽ không đổi lòng hay là khiến cảm tình đôi bên phai nhạt, thế nhưng tôi khẳng định chính là, tôi không có thâm niên 16 năm tiếp theo đi xác định và chống đỡ một đoạn sự nghiệp khác.”

Trong thế giới của không biết xấu hổ, chỉ có thành phẩm học và lợi ích, cho nên trong sự nghiệp tình yêu, anh không dám đồng ý vài thập niên sau này anh đều đạt lợi nhuận, thế nhưng anh sẽ ở trong 16 năm có thể cho cậu, khiến đôi bên như nhau, tựa như hai cây mây và dây leo quấn cùng một chỗ, cuối cùng biến thành một gốc cây, 16 năm dài, anh sẽ biến thành một bộ phận của thân thể đối phương, lúc cùng một chỗ, không có cảm giác, một ngày xa nhau, chính là đau đớn người...

“Sai.” Tiểu ngọc chui đầu vào vai không biết xấu hổ nói, “Tôi so với người thường ngọc, cho nên anh cần thời gian 16 năm, ta đại khái cần 32 năm, cho nên... Thời gian anh 60 tuổi khả năng còn chưa có về hưu.”

“(^ _ ^) Nếu chọn cậu, hơn nữa đầu tư một năm rồi, tôi đây có biện pháp ư? Chỉ có thể chậm rãi thả bước, cùng cậu 32 năm, khiến xương cốt chúng ta biến thành của đối phương...”

=====

E rằng kết cục cuối cùng chính là đoạn xin nghỉ trên bảng thông báo kia đi?

Tiểu ngọc: “Tôi lại có rồi... Xin nghỉ 1 tháng...”

Chủ tịch: “Phê chuẩn... Mặt khác, tôi bồi vợ an thai, xin nghỉ một tháng...”

Lời tác giả:

Tiểu ngọc và không biết xấu hổ ra đời, là lúc ta nóng rần lên ngủ không yên YY mà thành, quả nhiên là tự trị hết gì đó của mình, thế nhưng lúc hết, linh cảm hình như cũng theo điểm ôn độ này nhất tề tiêu tán, biết đâu... đây là lễ vật ông trời phái tới chữa hết bệnh của ta? Nếu hết, như vậy liền kết thúc đi, ta không muốn vì bọn họ mà tiếp một đoạn kết thối nát nữa, chỉ cần cứ như vậy hạnh phúc thì tốt rồi?

Ta không phải một người viết văn, toàn bộ văn của tôi, bất quá tự tiêu khiển tự vui mà thôi, thế nhưng tôi thích chút chút sáng tạo ra những người này, bọn họ là lý tưởng của ta, tình yêu của bọn họ là lý tưởng của ta, sở dĩ ta thương bọn họ, cảm ta cho ta nhắc lại mỗi người, cảm tạ các người cùng tiểu ngọc và không biết xấu hổ của ta, mong muốn mỗi người đều có thể có một người như vậy, mỗi ngày đều có thể có một chút hạnh phúc nho nhỏ đơn thuần, sau đó làm bạn đi hết đoạn đường đời tuyệt đối không có khả năng ngược.

Lời editor: 1 đoạn văn ngắn đã qua, tuy nó vừa hài vừa bi vừa bựa, nhưng ko phải ko có ý nghĩa, cứ bình bình đạm đạm sống qua những ngày như thế là được rồi, cầu gì nhiều hơn đây, vấn đề là ta biết tìm sự bình yên đó nơi đâu?

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-hanh-phuc-cua-lam-tieu-ngoc-va-khong-biet-xau>